

РЕШЕНИЕ

№ 4968

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8914** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Е. К. Д. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 76 лева, настъпили вследствие на нищожен административен акт- ПАМ по реда на чл.171,т.5 б.“б“ от ЗДВП от служител на Сектор“ Общинска полиция“ при СДВР наложена на 20.09.2019 година, ведно със законната лихва за забава в размер на 1,25 лева от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

В жалбата се навеждат доводи, че издадената устно ПАМ по реда на чл.171 от ЗДВП е нищожна, тъй като не са спазени материално- правните предпоставки за издаването и вследствие на тази нищожна ПАМ ищецът е понесъл имуществени вреди в размер на 76 лева, които е заплатил за репатриране на автомобила. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените суми. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание- ищецът Е. К. Д. редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Б., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения развива и в представената по делото писмена защита.

Ответникът по иска – СДВР редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт Х., редовно упълномощен, който оспорва исковата молба като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от прокурор К. , която намира исковата молба за недоказана ,тъй като не е налице нищожна ПАМ, от която да са произлезли вредите.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № СОА19-РД09-11/04.01.2019 година Кмет на Столична община определил Звено „ Общинска полиция“ да осъществява функции на служба за контрол по смисъла на чл.167,ал.2 от ЗДВП на територията на Столична община при изпълнение на функциите служителите от Звено „Общинска полиция“ да съставят АУАН по ЗДВП и да прилагат принудителни административни мерки по чл.171,т.5,б.“а“,б.“б“, б.“ г“ от ЗДВП и да налагат глоба с фиш по ЗДВП.

На 20.09.2019 година, ищецът Е. К. Д. паркирала в [населено място] по [улица]при № 53 с посока от към [улица] към улица“ б- ти септември“ лек автомобил И. ФК45 с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Н. в близост до място, определено за хора с увреждания, обозначени със съответните знаци Д21, В28 и Табела Т17.

Това обстоятелство е констатирано от полицаи при Общинска полиция към СДВР, който разпоредил принудителното преместване на МПС. За същото е депозирана Докладна записка от полицаи П. К. до Началник Сектор“ Охранителна полиция“ при О.- СДВР, приложена на лист 32 от делото.

Наред с това, за констатираното нарушение на чл.98,ал.2,т.4 от ЗДВП срещу ищеца е съставен АУАН от 20.09.2019 година и подписан от нея с възражение, че не е обозначено мястото за паркиране като такова, предназначено за хора с увреждания, а въз основа на АУАН на 06.11.2019 година е издадено Наказателно постановление, с което на Е. К. Д. е наложена глоба в размер на 200 лева .

Ищецът е депозирал жалба до СРС срещу издаденото Наказателно постановление , а с Решение №20137716/14.06.2021 година по описа на СРС е отменено Наказателното постановление.

Приложено е делото от СРС.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд , подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява недоказана и неоснователна. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в

[Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл.8,ал.3 от ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага.

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на иски за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на законосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - законосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представявано от органа,от чийто законосъобразен акт,действие или бездействие са причинените вреди

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на законосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна.За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки- законосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт,причинна връзка между постановения законосъобразен акт,действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване. Пак в това Тълкувателно решение е посочено,че пасивно легитимиран по иска за обезщетение за вреди ,причинени на граждани е държавният орган- юридическо лице, с който съответното длъжностно лице пряк причинител на

вредата се намира в трудови или служебни правоотношения.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, длъжностното лице, издало Заповедта за принудително преместване на МПС е Полицейски орган-полицай от Сектор „Охранителна полиция“ при СДВР, но самият полицейски служител, не е юридическо лице, а административен орган. На второ място, съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности", дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР. В подкрепа на това е и чл.9, ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР- сочеца, че

областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Наред с това, чл.42,ал.1 от ЗМВР визира, че,областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи.Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 – 9. В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на министъра на вътрешните работи. На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи - юридически лица, а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност,тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения.Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на издаване на Заповедта за налагане на ПАМ отново тогава действащият ЗМВР също не е предвиждал качеството на юридическо лице на съответния полицейски служител, а отново СДВР е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл. 14,ал.2 от ЗМВР-Областните дирекции на МВР са юридически лица/ при съобразяване с обстоятелството, че СДВР има статут на областна дирекция на МВР и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

Ищецът претендира вреди от нищожна ПАМ по реда на чл.171,т.5,буква „б“ от ЗДВП като издадена в нарушение на материално правните разпоредби.

Но от доказателствата по делото е видно, че ищецът не е обжалвал наложената ПАМ- Принудително преместване на МПС по съответния, предвиден в закона ред и тази ПАМ да е отменена. Установено е, че на дата 20.09.2019 година горепосоченото ППС е било принудително преместено по разпореждане на служител на Сектор“ Общинска полиция“ при О.- СДВР за констатирано нарушение на ЗДВП и въз основа на констатираното нарушение служителят на СДВР е разпоредил ПАМ-Принудително преместване и екип от [фирма] със специализиран автомобил за принудително преместване е транспортирал автомобила до специализиран паркинг. Съгласно чл.119 от Наредбата за организация на движението на Столична община във връзка с чл.171,т.5,буква „ б“ от ЗДВП- принудително преместените ППС се транспортират до специализиран паркинг и се освобождават от там след заплащане на дължимите от собственика на ППС суми за разходите по преместване и таксата за отговорно пазене, като не е налице нормативно основание заплащаната от нея сума да бъде възстановена. На тази плоскост, следва да бъде посочено, че по силата на чл.171 от ЗДВП т.5,б.“б“за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки в това число и преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите

участници в движението; в този случай лицата по [чл. 168](#) уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи. Чл. 168. (1) (Предишен текст на чл. 168, изм. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г., изм. - ДВ, бр. 10 от 2011 г.) сочи, че определените от Министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач.

За принудителната административна мярка по [чл. 171, т. 5, б. "б" ЗДвП](#) писмената форма не е изискване за валидност, т. е. законодателят допуска мярката да се налага с устно разпореждане на компетентното лице. За налагането на ПАМ по [чл. 171, ал. 1, т. 5, б. "б" ЗДвП](#) няма законово изискване за писмена форма на волеизявлението, с което се налага мярката и след като няма изискване за писмена форма и преместване на паркирано превозно средство без знанието на неговия собственик, е вид принудителна административна мярка, като [Законът за движение по пътищата](#) не изисква писмена форма на акта за налагането ѝ. Писмената форма за налагането на тази мярка не се изисква по аргумент на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#), като прилагането ѝ представлява властническо волеизявление на административния орган.

Тук е мястото да се направи разграничение между ПАМ, налагана по административен ред и съставянето на АУАН по реда на ЗАНН и издаване на Наказателно постановление.

Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/ са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно/ исково/, а наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно-наказателно производство. От друга страна,

административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно- наказателна отговорност, макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/.Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност ,а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На второ място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконно/образно/аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. И АУАН не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, при казаното по- горе, налагането на ПАМ по реда на чл.171,т.5,буква“ б“ от ЗДВП не обвързано от обстоятелството дали срещу нарушителя е издадено Наказателно постановление. Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ.

Анализирайки цитираните правни разпоредби, както и приложените по делото доказателства се установява, че мярката, приложена от служител на СДВР– принудително преместване на ППС е индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по реда на АПК.

Предвид обаче специалната разпоредба на чл.204,ал.3 от АПК съдът е длъжен да се произнесе по твърдението за нищожност на издадената ПАМ- принудително

преместване на МПС на дата 20.09.2019 година от страна на полицаи П. К.- служител в Сектор“ Общинска полиция“ при СДВР.

Настоящият съдебен състав намира, че наложената ПАМ-принудително преместване на МПС не е нищожна, тъй като на първо място Кмет на Столична община изрично със Заповед от 04.01.2019 година е определил Звено „ Общинска полиция“ да осъществява функции на служба за контрол по смисъла на чл.167,ал.2 от ЗДВП на територията на Столична община и при изпълнение на функциите служителите от Звено „Общинска полиция“ да прилагат принудителните административни мерки по чл.171,т.5,б.“а“,буква б““ и б.“ г“ от ЗДВП.

На тази плоскост е налице изрично определяне на длъжностни лица от страна на Кмет на Столична община от звено „ Общинска полиция“, които да могат да прилагат ПАМ по реда на чл.171,т.5 ,буква „ а“ ,“б“ и г“ от ЗДВП. Наред с това, между страните няма спор , че лицето П. К. е бил служител към датата на налагане на ПАМ-20.09.2019 година на Звено „Общинска полиция“ към СДВР. Наред с това в производството пред СРС по н.а.х.д. № 636/2021 година, П. К. е призован по месторабота именно като свидетел – Общинска полиция, разпитан е по делото и е посочил ,че към месец 09.2019 година е бил служител на Общинска полиция – СДВР и към дата 27.05.2021 година също е служител на Общинска полиция.

Следва да бъде посочено , че издаване на един административен акт при нарушение на материално- правните предпоставки не води до неговата нищожност, а до неговата унищожаемост и няма как твърдението на адвокат Б., че П. е издадена при нарушение на материално- правните предпоставки да доведе до извод, че Заповедта за налагане на ПАМ е нищожна. Напротив- от доказателствата по делото е установено , че Заповедта за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, притежаващ правомощия да налага този вид ПАМ и лицето П. К. е бил служител на Сектор“ Общинска полиция“ към СДВР към датата на налагане на ПАМ-20.09.2019 година. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК.

С оглед на това не е налице нищожност на издадената ПАМ- принудително преместване на МПС на 20.09.2019 година от служител на Звено“ Общинска полиция“ при СДВР.

Наред с това не се доказва, че ищецът е претърпял вреди от нищожен административен акт. Не се доказва и че вредите са пряка и непосредствена последица от нищожността на административен акт, издаден от орган, осъществяващ административна дейност.“ Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в

други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#). Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат.

В конкретния случай, вредите, които се претендират не са пряка и непосредствена последица от нищожна Заповед за налагане на ПАМ още повече, че по делото не се съдържат доказателства затова, че ищецът е заплатил посочената сума в размер на 76 лева/ като няма никакви доказателства в този смисъл и че именно с тази сума от 76 лева същата е обедняла. Напротив- тази сума е преведена от самия собственик на автомобила- Н. Н., който е приятел на ищеца/ факт, установяващ се от показанията му, дадени в хода на производството пред СРС. Няма никакви доказателства, че Е. Д. е взела назаем сумата от 76 лева и я е платила тя, а след това същата да е върнала взетата в заем сума на Н. Н./ Напротив ако някой е обеднял, то това е Н. Н., който е платил с карта сумата от 76 лева на дата 20.09.2019 година. По делото не се съдържат никакви доказателства, че ищецът е претърпял каквото и да било вреда, нито пък в този размер, а представената разписка по делото по никакъв начин не води до извод, че Е. Д. е взела пари назаем от Н. Н., още повече, че двамата живеят в едно домакинство и имат общо дете.

Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и

съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер.

Не се доказва, че е налице и причинна връзка между твърдения за нищожен административен акт и вредите, които претендира ищецът.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че искът за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди от нищожен административен акт е неоснователен и недоказан, и следва да бъде отхвърлен.

По иска за заплащане на законната лихва върху сумата от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата в размер на 1,25 лева.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземан и предвид неоснователността и недоказаността на иска за обезщетение, то и искът за заплащане на законната лихва следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на разноски е неоснователна. В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. По силата на алинея (4) (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) на чл.10 от ЗОДОВ, съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#).

Под разноски в съдебното производство законодателят, с оглед на съдържанието на основната разпоредба - [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), разбира разноски за такси, разноски по производството и възнаграждението на един адвокат. Разноските за такси са за държавните такси, дължими на основание [чл. 4, б. "а" и "о" от Закона за държавните такси \(ЗДТ\)](#) във вр. с [чл. 73, ал. 3 ГПК](#) и [чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ](#) и определени по размер в Тарифа № 1 към Закона за държавните такси, събирани от съдилищата, прокуратурата, следствените служби и Министерството на правосъдието и Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по Гражданския процесуален кодекс, както и за други дължими такси (например таксата на основание [чл. 9, ал. 2 от Закона за Държавен вестник](#)). Разноските по производството включват разноски, извършени от страната, във връзка с определени процесуални действия - депозит за призоваване на свидетел, възнаграждение за вещо лице, разходи за извършване на оглед. Възнаграждението за един адвокат представлява платеното възнаграждение на ползвания от страната адвокат. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл. Чл.10,ла.4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл.10,ал.4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяването

процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на чл. 37 ЗПП препраща към НЗПП, където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.**

Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, тъй като делото не представлява правна и фактическа сложност и е проведено едно съдебно заседание с посочения ответник по иска СДВР, на което е взел участие юрисконсулт, при което определеният размер на възнаграждение-100 лева е справедлив и съответен на извършеното процесуално представителство по делото- оказаната правна помощ от юрисконсулта Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК, вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Е. К. Д. от [населено място] срещу СДВР за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 76 лева, настъпили вследствие на нищожен административен акт- ПАМ по реда на чл.171,т.5 б.“б“ от ЗДВП от служител на Сектор“ Общинска полиция“ при СДВР наложена на 20.09.2019 година, ведно със законната лихва за забава в размер на 1,25 лева от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Е. К. Д. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: